

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9

Δι' εὐνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ταίς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου
κωμικομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῷ καὶ Ἰουλίῳ Δωτὲν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις *Ρ. (συνέχ.). — Οδύλλη Κόλλιερς :
Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μεταφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.). — Guy du Mauras-
sant : Ο ΘΑΝΑΤΟΣ, διήγημα.

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρ-
χόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραμα-
τικωτάτου μυθιστορημάτος :

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθι-
στοριογράφου Πέτρου Δελκούρ.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξάισιον, πλήρες ἐπεισοδίων
καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσι-
εῦθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλίς ἐν
ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινη-
τικώτατον· ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ
πρὸ πάντων τὸ ὠραῖον φύλον, πεπεί-
σμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν
εὐαισθητῶν ἀναγνωστριῶν τῶν «Ἐκ-
λεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ ρεύσῃ
θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΜΗ'

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ὁ Λαυρέν-
τιος δὲν εἶχε πλέον δι' αὐτὴν τὴν σαρκα-
σμὸν καὶ τραχεῖαν ἐκφράσει. Τῇ ἔλεγε :

— Τί γελοῖαν καὶ ἀνούσιον κωμωδίαν
παίζομεν, καυμένη Πουλχερία ! εἶνε δυ-
νατὸν νὰ σὲ διασκεδάζῃ αὐτό ;

— Ποία κωμωδία ;

— Αἶ ! διάβολε ! ἡ αἰωνία αὐτὴ καὶ
ἀηδὴς ἐπανάληψις τῶν αἰσθημάτων, εἰς
τὰ ὅποια παραδιδόμεθα. Τί ἄλλο ὄνομα
θέλεις νὰ δώσῃς εἰς τοῦτο ; Τούλάχιστον
ἂν εἶχομεν θεατὰς διὰ νὰ ἀπατήσωμεν !
"Οχι, παίζομεν ἐνώπιον τῶν ἐδρῶν καὶ ἔ-
χομεν τὴν ἀνοησίαν νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνω-
μεν ὡς σπουδαίας. Ματαιῶς, βλέπεις,
ἐναγκαλιζόμεθα, ἐγείρομεν τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκβάλλοντες στεναγ-
μοὺς καὶ ἐρωτικὰς διαμαρτυρήσεις. Ἡ
καρδιά εἶνε κενή· ἄς τὸ ἀναγνωρίσωμεν
τούλάχιστον.

— "Ω ! ναί, ἡ καρδιά σου εἶνε κενή,
ἀλλ' ἡ ἰδική μου...

— Καὶ ἡ ἰδική σου ἐπίσης. Ἐξέτασον
ὀλίγον τὸ περιεχόμενον αὐτῆς· μανία
καὶ ἐπιμονὴ λυσσώδους νὰ τυραννῇ καὶ νὰ
ζωογονῇ ἔρωτα παρελθόντα... ἔστω·
ἀλλ' εἶνε ἀληθὴς ἔρως, ζῶν καὶ ἰσχυρός;
"Οχι· ἄς μὴ ἐξαντλώμεθα λοιπὸν εἰς χι-
μαίρας καὶ ἄς ὀρκισθῶμεν εἰς τὴν καλὴν
καὶ εἰλικρινῇ φιλίαν.

— Φιλίαν ! ἀνέκραξε, ποτέ !

Καὶ πρόφερον ἐπιπλήξεις καὶ βιαίας
ἀντεγκλήσεις, μὴ φειδυμένη οὐδεμιᾶς ὕ-
βρεως. Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος τὴν ἤκουεν ἀ-
παθὴς καὶ ψυχρὸς· τέλος ἐπανεπέσεν ἐξ-
ητλημένη καὶ ψιθυρίζουσα :

— "Ω ! εἶσαι ἀθλιός... οὐδέποτε μὲ
ἡγάπησες.

Ὅριστικὴ ρῆξις θὰ ἦτο προτιμωτέρα
τοιαύτης καταστάσεως, ὁ δὲ Λαυρέντιος
δὲν ἔπαυε νὰ τὴν προκαλῇ.

Ἡμέραν τινά, ἐσχολιάζεν ἐνώπιον αὐ-
τῆς γεγονὸς τι, ὅπερ ἀπὸ τῆς προτεραι-
ας ἐσκανδαλίζεν ὅλους τοὺς Παρισίους· νεαρά
τις γυνὴ τῆς τραπεζιτικῆς ἀριστοκρατίας,
ἡκολούθησεν οὐτιδανόν τινα γέροντα, δυ-
σειδῆ καὶ βλάκκα. Ὁ σύζυγος ἦτο ἀρχαῖος
τις φίλος τοῦ Λαυρεντίου, ὁ Κάρολος
Λεφόρ.

— Διάβολε ! ἂν τὸν ἐγνώρισκα, ἔλεγεν
ὁ Λαυρέντιος. Ἦτο ὁ θελκτικώτερος νέος,
ὠραίος, ἐξυπνος καὶ ἡγάπα μανιωδῶς τὴν
γυναῖκά του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐζήτει
παρὰ τὴν ἀδελφὴν νὰ τὴν λατρεύῃ... Με-

γάλη ἀξίωσις βεβαίως, καὶ διὰ τοῦτο τὸν
ἐγκατέλιπε διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ ἓνα ἄ-
θλιον, ὅστις πρὶν παρέλθουν ὀκτὼ ἡμέραι
θὰ τὴν δεῖρῃ καὶ ἐκεῖνη θὰ τὸν ἀγαπᾷ
περισσότερον ! Τί τὰ θέλεις· τοιαῦτα εἶνε
αἱ γυναῖκες ! Δὲν εἶνε ἔτσι, Πουλχερία ;
Ἡ Πουλχερία δὲν ἀπεκρίθη· ἦτο πε-
ρίλυπος καὶ σκεπτικὴ.

— Ἄν ἤμην, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυ-
ρέντιος, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Λεφόρ, τέταρτον
ἢ ὀγδοὺν τοῦ μεσίτου, ἂν σὲ ἐφόρτωνα μὲ
μεγαλοδωρίας, κλίνων πρὸ τῶν γονάτων
σου καὶ ὀνομάζων σε εἰδωλόν μου, πρὸ
πολλοῦ θὰ μὲ εἶχες ἀφήσει... ἀλλ' ὄχι !
Εἶμαι πτωχός, καθὼς ὁ Ἰώβ, δὲν σὲ ἀγα-
πῶ πλέον καὶ ἔχω τὴν ἀναίδειαν νὰ σοὶ
τὸ λέγω· εἶμαι ἀπότομος, αὐθάδης καὶ
βίανυστος πρὸς σέ... δὲν μοὶ μένει ἄλλο
παρὰ νὰ σὲ δεῖρῃ.

— Ἄ ! καὶ τοῦτο θὰ γείνη.

— "Οχι ! θὰ προφυλαχθῶ ! Ὁ διάβο-
λος τότε δὲν θὰ σὲ ἀπέσπῃ ἀπὸ ἐμέ...
Βεβαίως ἡ γυνὴ εἶνε τὸ μάλλον εὐφάντα-
στον καὶ ἰσχυρογνώμον· ὃν τῆς δημιουργί-
ας. Καὶ ὁ ἀνὴρ εἶνε ὁ ἴδιος. Στοιχημα-
τίζω ὅτι ποτὲ ὁ Λεφόρ δὲν ἡγάπησε τὴν
σύζυγόν του τόσον ὅσον τώρα... Εἶνε γε-
λοῖον... καὶ λυπηρὸν συγχρόνως· ἀλλὰ τί
σκέπτεσαι ;

— Τίποτε, σὲ ἀκούω.

— Εἶσαι πολὺ καλὴ. Ἄν τούλάχιστον
ὠφελείσο ἀπὸ τὰς σοφὰς αὐτὰς παρατη-
ρήσεις· δυστυχῶς δὲν τὸ ἐλπίζω.

— Δὲν πειράζει, ἐξακολουθεῖ, σὲ πα-
ρακαλῶ.

— Δὲν κινῶ τὸ ἐνδιαφέρον ; Λοιπὸν, ἄς
ὀμιλήσωμεν σπουδαίως καὶ ἴσως ἐπὶ τέ-
λους κατορθώσω νὰ γεννηθῇ εἰς τὸν ἐγκέ-
φαλόν σου ὀλίγη φρόνησις. Εἶσαι νέα,
Πουλχερία, εἶσαι ὠραία.

— Ναί, φαίνεται !

— Ὅταν σοὶ λέγω ὅτι εἶσαι ὠραία, δύ-
νασαι κάλλιστα νὰ μὲ πιστεύσῃς. Τὸ πά-
θος δὲν μὲ τυφλώνει· εἶσαι πτωχὴ καὶ
κερδίζεις τὸν ἄρτον σου μὲ τὴν βελόνην,
καθ' ἣν ἐποχὴν σωρεῖα ἀνοήτων θὰ ἦσαν
εὐτυχεῖς καταστρεφόμενοι εἰς ἐσθῆτας με-

ταξωτάς και εἰς κοσμήματα. Ἄλλ' ἀπορρίπτεις τὰς λαμπράς αὐτάς προτροπὰς καὶ προτιμᾷς νὰ χάνης εἰς τὸ ρυπαρὸν αὐτὸ δωμάτιον, τὸν χρόνον σου, τὴν καλλονὴν σου, τὰ μεριδιάματά σου, τὰ δάκρυά σου καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς εὐαισθησίας σου, πρὸς χάριν ἐνὸς ἐνδεοῦς ἐκπεσόντος, ὅστις σὲ περιπαίζει...

Ἡ Πουλχερία ἠγέρθη μετὰ ζωηρότητος καὶ τὸν διέκοψεν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε· ναί, ἤμην ἀνόητος καὶ τρελλή, ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ μὲ ἐθράσυνες... τετέλεσται!

— Ἀλήθεια; Εὐγε! ἔλα νὰ μὲ ἐναγκαλισθῇς.

— Ἀφες με! ἔχω τόσην περιφρόνησιν καὶ ἀποστροφὴν εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅσον ἔρωτα εἶχον... ἂν ἐγνώριζες πόσον σὲ μισῶ...

— Πῶς! μὲ ἀφίνεις τοιουτοτρόπως;

— Ἐκπλήττεσαι καὶ λυπεῖσαι ἴσως;

— Ὀλίγον, φαίνεται θυμωμένη· τοῦλάχιστον σφίγξ μου τὴν χεῖρα.

Ἡ Πουλχερία ἔκαμε χειρονομίαν περιφρόνησεως, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν ἀποτόμως.

Μεῖνας μόνος ὁ Λαυρέντιος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Κλάε, εἶπε χασμώμενος ἐξ ἀηδίας. Θὰ ἔχω αὖριον μίαν ὥραϊαν σκηνήν: κραυγὰς δηλαδὴ, δάκρυα, ἐπιπλήξεις, ἰκεσίας...

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, ἡ Πουλχερία δὲν ἦλθεν· ἐπίσης, οὐδὲ τὰς ἀκολουθοῦς ἡμέρας.

— Εἶνε ἄρα γε σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα; Ἡ μήπως εἶνε ἀσθενής.

Ἦτο ἀνήσυχος, ἡ τοῦλάχιστον περιέργος, νὰ μάθῃ τί εἶχεν ἀπογίνει. Πολλάκις ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν της.

Τέλος, τὴν πέμπτην ἡμέραν, ἡ Πουλχερία εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἦτο πλουσίως ἐστολισμένη καὶ ἐφιμυθιωμένη, μὲ ὀφθαλμοὺς ὀλίγον κεκμηκότας, ἀλλὰ ζωηρά, γελῶσα, καὶ μὲ θελκτικὸν ὕφος εὐθυμίας.

Ὁ Λαυρέντιος παρατηρήσας αὐτὴν ὀπισθοχώρησεν ἐκπληκτος.

— Ναί, εἶπεν ἡ Πουλχερία, εἶμαι ἐγώ. Σὲ ἀπασχολῶ ἀπὸ τὸ γράψιμόν σου, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ περάσω πρὸ τῆς οἰκίας σου χωρὶς ν' ἀναβῶ. Εἶπα εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ.

— Ἀ! ἔχεις ἀμαξάν τὴν ὥρην;

— Ναί, ἐν δῶρον τοῦ ἀρχαίου σου φίλου Ἐμερί Σουζά· εἶνε πολὺ κομψὸς καὶ καθὼς πρέπει... Μὲ περιμένει κάτω.

— Ἀ! σὲ περιμένει; δὲν εἶνε ζηλότυπος, καθὼς βλέπω.

— Δὲν ἔχει ἀκόμη τὸ δικαίωμα... δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος! Νομίζει ὅτι εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν φίλῳ μου. Ἐεῦρεῖς τί ἔρχομαι νὰ κάμω ἐδῶ; Νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην, ἀγαπητέ.

— Ἀ, μπᾶ! καὶ διατί;

— Δι' ὅλας τὰς ἀνοήτους σκηνὰς τὰς ὁποίας σοὶ ἔκαμα. Τί ζῶν ποῦ ἤμην, Θεέ μου! Νὰ ἐπιμένω νὰ ἀγαπῶ, ὅταν δὲν εἶχα τίποτε εἰς τὴν καρδίαν. Εἶχες πολὺ

δίκαιον, ἦτο μανία, ἐπιμονή. Τώρα γελῶ.

Ἦτο τόσον ἀπλοῦν νὰ ἀφήσωμεν ἡτυχον τὸ ἐξηνητημένον καὶ παλαιὸν αὐτὸ πάθος καὶ νὰ ὀρκισθῶμεν εὐλικρινῇ καὶ ἀληθῇ φιλίαν!... διότι τὴν φιλίαν σου, τὴν ὁποίαν ἀπέριψα προχθές, τὴν θέλω σήμερον· δὲν θὰ μοὶ τὴν ἀρνήθῃς.

— Πῶς λοιπὸν! τόσον κομψὴ φίλη, καθὼς σὺ... διότι εἶσαι κομψή.

— Φαίνεται, διότι ἀδιακόπως μοὶ τὸ λέγουν.

— Κάμνεις ὅμως ἄσχημα νὰ βάζῃς κοκκινάδι.

— Ὅχι. Εἶνε τοῦ συρμοῦ, ἄλλως τε ἤμην ὀλίγον ὠχρὰ σήμερον.

— Ἀλήθεια! μοὶ ἔρχεται μία ἰδέα.

— Ἀς ἀκούσωμεν τὴν ἰδέαν σου.

— Ἀν φωνάξω εἰς τὸν Ἐμερί ὅτι εἶνε ἀνωφελὲς νὰ σὲ περιμένῃ καὶ ὅτι δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του.

Ἡ Πουλχερία ἔμεινεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἄφωνος ὥσπερ πνιγομένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως. Προσῆλθε τοὺς μέλανας καὶ μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ Λαυρέντιου, ζητοῦσα νὰ μαντεύσῃ ἂν ὁμίλει σπουδαίως. Ἀλλ' ἠνώνησεν ὅτι ἡ πρότασις δὲν ἦτο παρὰ παιγνίδιον καὶ εἰρωνία.

— Ἡ ἰδέα σου εἶνε γελοία, εἶπε μετὰ νευρικοῦ γέλωτος.

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἀστειεύομαι.

— Πιθανόν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω, θὰ ἔχανα εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν, ἀγαπητέ, προσέθηκε προσποιουμένη ὕφος προπετιές.

Ἡσθάνετο τὴν καρδίαν της ἐξογκουμένην καὶ τὰ δάκρυα ἀναβλύζοντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐφοβήθη μήπως δὲν δυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ παίζουσα τὸ πρόσωπον αὐτό.

— Εἶνε πολὺ ὦρα ποῦ περιμένει ὁ καλὸς αὐτός Ἐμερί, εἶπε. Καλὴν ἐντάμωσιν, φίλτατε.

Καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Πόσον φαίνεται συγκεκινημένη! εἶπε παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ.

— Ἐγώ! Χά, χά, ἀνέκραξεν ἰσχυρῶς γελῶσα, ὁμολογουμένως εἶσαι γελοῖος! Σὲ ἀφίνω. Γνωρίζεις; Κατοικῶ τώρα εἰς τὴν ὁδὸν Κολιζέ, ἀριθμὸς ἑνδεκά, εἰς τὸ δευτερον πάτωμα... Μία ὥραϊα κατοικία. Πρέπει νὰ ἔρχεσαι ἐνίστε· θὰ μὲ κάμνης νὰ γελῶ.

Ἐξῆλθεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἤκουσεν εἰς τὴν κλίμακα λυγρόν.

Ἐσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον, περιέμεινε στιγμὰς τινὰς καὶ τέλος εἶδε τὴν Πουλχερίαν ἀνελθοῦσαν εἰς ὄχημα, ὅπερ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Σαιν-Ρόκ.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, περιφρονῶν, μελαγχολικὸς καὶ συγκεκινημένος.

— Δυστυχὴς κόρη! ἐπιθύρσεν.

ΜΘ'

Ἡ μετὰ τῆς Πουλχερίας ρῆξις, καὶ τοὶ τὰ πάντα ἐπεχείρησεν ὅπως τὴν προκαλέσῃ, ἠξήσῃ τὴν φοβερὰν μισανθρωπίαν τοῦ Λαυρέντιου.

Ἐν τούτοις, δὲν εὐρίσκετο ἔτι εἰς τὸ τέλος τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν θλίψεων του.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Μαρτίου, φρικώδης εἰδησις τῷ ἀνηγγέλθη. Ὁ κύριος Γλαβὼν εἶχε προσβληθῇ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ ἀποπληξίας· τὸν μετέφερον δὲ θνήσκοντα εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἔσπευσεν ὁ Λαυρέντιος.

Ἡ οἰκία ἦτο πλήρης συγγενῶν, φίλων καὶ συναδέλφων περιλύπων, οἵτινες ἀνεμνον εἰδήσεις τοῦ ἀσθενοῦς, ἃς διεδίδαζεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Λαυρέντιος ἀφίκετο, ἀπαίσιος ψίθυρος διέτρεχε μετὰ τῶν παρισταμένων. Ὁ κύριος Γλαβὼν εἶχεν ἐκπνεύσει.

Ὁ Λαυρέντιος ἡσθάνθη δηκτικὴν ὀδύνην. Ἐστηρίχθη ἐπὶ τινος ἐπίπλου καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον ἀκίνητος, περίλυπος, ἀφρημένος. Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς ἐαυτὸν τὸ πλῆθος εἶχεν ἐν μέρει διαλυθῇ. Διῆλθε τὴν αἵθουσαν, εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τεθνεῶτος, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκετο ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ καὶ προσελθὼν εἰς τὴν κλίνην, ἔκλινε καὶ ἡσπασθη ὀλολύζων τὴν παγωμένην χεῖρα τοῦ νεκροῦ· εἶτα ἀπεσύρθη ὡς εἶχεν εἰσέλθει.

Τὴν ἐπαύριον, ἐν τῷ μέσῳ ἀπείρου πλήθους, ἠκολούθει τὴν κηδείαν τοῦ εὐεργέτου, τοῦ μόνου ἀνθρώπου, ὅστις εἶχε πιστεύσει εἰς τὴν ἀθωότητά του. Ἡδὴ ἔμεινε μόνος, ἄνευ στηρίγματος, ἄνευ συμβούλων, ἄνευ παρηγορίας! καὶ τέλος ἄνευ χρηματικῶν μέσων. Ἡ ἐργασία, ἐξ ἧς ἔζη ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν, τῷ ἐδίδετο ὑπὸ τοῦ κυρίου Γλαβὼν!

Εἰς τὴν ζοφερὰν κατάστασιν εὐρίσκετο, οὐδ' ἐζήτησε καὶ νὰ ἐξασφάλισῃ τὴν ἐξακολουθήσιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Ἐμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κεκλεισμένος ἐν τῇ οἰκίᾳ του, παραδεδομένος εἰς θλιβεράς σκέψεις, ἃς διέκοπτον αἴφνης διεγέρσεις ὀργῆς καὶ ἐξαναστάσεως· ἀλλ' ἐπανέπιπτε ταχέως περισσότερον καταβεβλημένος.

Κατηνάλωσεν οὕτω τάχιστα καὶ τὸν τελευταῖόν του ὀβολόν. Μετὰ τοῦτο, ἡ πείνα τὸν κατέλαβε. Τί νὰ κάμῃ; Τῷ ἐπῆλθε καὶ πάλιν ἡ ἰδέα ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ τῆς ἰδέας ταύτης παρητήθη ταχέως.

— Πρὸς τί; εἶπε· τί σημαίνει ἂν ἡ μήτηρ μου ἐκδικηθῇ; Ἄλλως τε, δὲν μὲ θέλουν περιμένουν νὰ πράξω ἀληθῶς ἐγκλημα ὅπως μὲ λάβουν... Ὑπομονή! ἴσως καὶ τοῦτο γείνη! Ἐν τούτοις, ἃς ἀρχίσωμεν καὶ ὀλίγην ἐπαιτείαν.

Εἶχε φθάσει εἰς τὸν βαθμὸν ἐκείνον τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως, καθ' ὃν τὰ αἰσθήματα τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς τιμῆς δὲν θεωροῦνται πλέον ἢ γελοῖαι χίμαιραι. Εὐρεν ἐπανελημμένως τινὰς τῶν φίλων του, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν, μετὰ ψυχροῦ καὶ κτηνώδους κυνισμοῦ, ἐλεημοσύνην.

Συνέλεξεν οὕτω εὐτελεῖς χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ κατέτρωγεν ἀνοήτως καὶ ἀσκόπως, ἐπιδεικνύων εὐχαρίστως, μετὰ τινος ὑπερηφανείας, τὴν ἀθλιότητά του, ὡς δια-

μαρτύρησιν ἐναντίον τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας καὶ διαφθορᾶς.

Μακρὰν τοῦ νὰ φεύγῃ τὰ συχαζόμενα μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἠδύνατο ν' ἀναγνωρισθῇ, τὰ ἐπεζητεῖ ἤδη, περιπατῶν ἐν αὐτοῖς ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ μόνον δι' ἐν πρᾶγμα λυπούμενος, ὅτι δηλαδὴ τὰ ἐνδύματα τοῦ δὲν εἶχον ἀποκτήσει τὴν γραφικὴν ράκωσιν τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπαϊτῶν!

Κατὰ τινὰ τῶν ἀναιδῶν αὐτοῦ περιπατῶν εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία, διεσταυρώθη ἡμέραν τινὰ ὑπὸ τινος μεγαλοπρεποῦς ἀμάξης, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο ἡ Πουλχερία μετὰ τινος φίλης τῆς. Εἶδε τὴν Πουλχερίαν δεικνύουσαν αὐτὸν διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀλεξιβροχίου τῆς μετὰ τινος καγχασμοῦ. Ὁ Λαυρέντιος οὐδόλως ἠσχύνθη.

Ὁ Κάρολος Λεφόρ, παρὰ τοῦ ὁποίου εἶχε ζητήσει συνδρομὴν, τῷ ἀπηύθυνεν ἡμέραν τινὰ θερμὰς ἐπιπληξεις καὶ συγκινητικὰς παρατηρήσεις.

Ἡ ὄψις τοῦ μεσίτου ἦτο ἀκτινοβόλος ἐξ εὐδαιμονίας καὶ πεποιθήσεως. Εἶχεν ἐπανεύρει τὴν σύζυγόν του πεπεισμένος ὅτι αὕτη δὲν ἔκαμε παρὰ ἀθώτατον ταξείδιον χάριν διασκεδάσεως. Ἀφοῦ ἐπέπληξε τὸν Λαυρέντιον, ἐξυμνῶν αὐτῷ τὰς ἡδύτητας τῶν κοινωνικῶν σχέσεων καὶ τὰ θέληττα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, τῷ ἐνεχείρισε, καὶ τοῦτο ἐφάνη πολὺ σοβαρώτερον εἰς τὸν Λαυρέντιον, διακόσια φράγκα προσθέτων:

— Ἀκουσον, ἀγαπητέ, πρέπει νὰ ἐξέλθῃς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς. Εἶμαι ὁ κυριώτερος μέτοχος ἐργοστασίου τινὸς πλησίον τοῦ Πυτώ, τὸ ὁποῖον κατασκευάζει διαφόρων εἰδῶν κομβία ἐκ πορσελάνης· ἡ ἐπιχειρήσις βαδίζει κάλλιστα, δύναμαι νὰ ἐπιτύχω ὑπὲρ σοῦ τὴν θέσιν ὑποδιευθυντοῦ, ἐπιτηροῦντος τὰς ἐργασίας· εἶνε ὀλίγη ἐργασία καὶ δύο καὶ ἡμισυ χιλιάδας φράγκων μισθός. Τοῦτο θὰ σὲ συμφέρει, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοὶ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ ἦσαι φρόνιμος.

Ὁ Λαυρέντιος ἤρξατο βαρυνόμενος τὸν ἄθλιον βίον, τὸν ὁποῖον διῆγε καὶ τὰς ἀνισχύρους καὶ παιδαριώδεις μεμφιμοιρίας, αἵτινες ἡμέραν τινὰ θὰ κατέληγον εἰς καταδίκην δι' ἀεργίαν καὶ ἐπαιτίαν.

Υπεσχέθη εἰς τὸν Λεφόρ ὅτι παρεδέχετο καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐξεπλήρου ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τὰ καθήκοντα τοῦ ὑποδιευθυντοῦ, ἅτινα οὐδεμίαν εἰδικότητα ἀπῆτουν.

Τοιοῦτοτρόπως ἐλησμόνησεν ὀλίγον τὰς παρελθούσας αὐτοῦ θλίψεις, τὰς παραφροσύνάς του καὶ τὰς πλήρεις μίσους πικρίας του. Μετὰ τοιοῦτους κλονισμούς, ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως καὶ ἠρέσκετο εἰς τὴν μετρίαν καὶ μονήρην αὐτὴν ζωὴν. Ἐν τούτοις, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκέψεών του, ἀνεμνήσθη ἤδη ὅτι ὑπῆρχε πλησίον, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Σηκουάνα, θελκτικὴ ἐξοχικὴ οἰκία, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ παρελθὸν ἔτος, τῇ προσκλήσει τοῦ Σουσὰ καὶ ἐν συνοδίᾳ φίλων τινῶν, εἶχε διέλθει πλείστas ὥραϊas ἡμέρας. Ὁ

Ἀπρίλιος ἦτο παρὰ τὸ τέλος τοῦ· τὸ ἔαρ ἦτο μεγαλοπρεπές, τὰ κρῖνα ἤνοιγον καὶ ἦτο ἀδύνατον ἡ Αἰμιλία νὰ μένῃ κεκλεισμένη εἰς τὸ μέγαρον τῶν Παρισίων. Ὁ Λαυρέντιος ἔκαμεν ἐπανειλημμένως ἐκδρομὰς πρὸς τὸ μέρος αὐτό· περιεφέρετο πέριξ τοῦ ἄλσους, ἀνεγειρόμενος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν, καὶ παρατηρῶν δειλῶς ἔσωθεν τοῦ φράκτου. Ἡμέραν τινὰ παρετήρησε τὴν Αἰμιλίαν μετὰ τῆς μητρὸς τῆς καὶ τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ· καὶ οἱ τρεῖς διηυθύνοντο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λαυρεντίου· διήλθον εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπ' αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσωσι καὶ ἤκουσε λέξεις τινὰς τῆς συνομιλίας των, κοινὴν ὅλως φιλοφροσύνην τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ πρὸς τὴν κυρίαν Σουσά, ἣν ἐπηκολούθησεν ἡχηρὸς γέλως τῆς Αἰμιλίας, πρὸς τὴν ὁποίαν βεβαίως ἀπηυθύνετο ἡ φιλοφροσύνη αὕτη.

Ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη καὶ τοὺς παρετήρησεν ἀπομακρυνόμενους, ὥρως καὶ φρικῶν. Ἐν μῇ στιγμῇ, ὁ ἔρως του, ἡ ὀργή του, ἡ ζηλοτυπία του ἐπανῆλθον καὶ ὑπερεπλήρωσαν τὴν καρδίαν του.

Ὅλοι τοῦ αἰσκέψεως ἦσαν συγκεντρωμένοι διὰ τὴν Αἰμιλίαν· ἀντὶ πάσης θυσίας ἤθελε νὰ τὴν ἐπανιδῇ, καὶ τῇ ὁμιλήσῃ. Τέλος, ἡμέραν τινὰ τὴν παρετήρησε μόνην ἐν τῷ κήπῳ. Τρέμων, ὥς εἰ ἡ τύχη του ἐμελλε ν' ἀποφασισθῇ, ὑπερεπῆδησε τὸν τοῖχον, ἔστη ἐπὶ μίαν στιγμὴν καὶ διωλίσθη μετὰ προσοχῆς διὰ μέσου τῶν δένδρων.

Ἐλαττὸς θόρυβος τῶν δένδρων ἔκαμε τὴν Αἰμιλίαν νὰ στραφῇ· ἐξέβαλε κραυγὴν.

Εἰς μίαν στιγμὴν εὐρέθη πλησίον τῆς τρυλιζῶν καὶ ἱκετεύων. Ἡ Αἰμιλία ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἐκράτησε.

— Μείνατε, ἀκούσατέ με, σὰς παρακαλῶ, ἔλεγεν.

Ἐκείνη ἀπωθοῦσα αὐτὸν ζωηρῶς:

— Τί θέλεις; ἀνέκραζεν. Ἄφες με, εἶσι εἰς ἄθλιος.

— ὦ, καὶ σεῖς ἐπίσης πιστεύετε... Σὰς παρακαλῶ, ἀκούσατέ με.

— Φύγε ἀμέσως, ἄλλως θὰ φωνάξω βοήθειαν.

Ἡ φωνὴ τοῦ Σουσὰ ἠκούσθη πλησίον:

— Τί τρέχει λοιπόν;

Ὁ Λαυρέντιος μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ φύγῃ καὶ νὰ πηδήσῃ ἐσπευσμένως τὸ μέρος, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰσέλθει. Τεταραγμένος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ὅπου νέεσκηνη τὸν ἀνέμενεν.

Ἐκ προφυλάξεως καὶ ἀκολουθῶν τὴν συμβουλὴν τοῦ Καρόλου Λεφόρ, εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ ὑπὸ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Λαυρεντίου, ἀλλ' εἰς τῶν ἐργατῶν, πρὸ τινῶν ἡμερῶν προσληφθείς, τὸν ἀνεγνώρισε, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ἄλλους, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ, ὁ μηχανοκτόνος, ὅτι τὸν εἶδεν εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον.

— Περιμείνατε, προσέθηκεν, ἀπόψε θὰ τὸν διορθώσω ἐγώ.

Καὶ οἱ ἄλλοι ἐργάται ἔλεγον:

— Μπᾶ, διάβολε! μᾶς περιπαίζουν λοιπὸν καὶ μᾶς ἔχουν δι' ἐπιτηρητὴν ἕνα δολοφόνον;

Τὸ ἐσπέρας, ὅτε ὁ Λαυρέντιος εἰσῆλθε εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ, ἂν ἦτο ὀλιγώτερον ἀπασχολημένος, τὰ περίεργα καὶ δυσμενῆ βλέμματα, ἅτινα πανταχόθεν διηυθύνοντο πρὸς αὐτόν. Ὅτε ἔφθασε πλησίον τοῦ ἐργάτου, ὅστις τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει, οὗτος ἐστράφη καὶ μετὰ πανούργου ὕψους παρουσιάσας ἐν ἐκ τῶν κομβίων, τὰ ὁποῖα εἶχε κατασκευάσει:

— Μήπως κανένα ὁμοιον κουμπὶ ἔχασες πέρυσι εἰς τὸ περιβόλι τῆς μητέρας σου, κύριε Λαυρέντιε Δαλισιέ; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησε καὶ ἀπὸ ὥρως ὥς ἦτο, κατέστη πελιδνός.

Πρὶν λάβει καιρὸν νὰ συνέλθῃ, ὅλοι οἱ ἐργάται εἶχον ἀφήσει τὰς θέσεις των καὶ συνεσωρεύθησαν περὶ αὐτόν, προφέροντες λέξεις ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

Ἐνώπιον τῆς ἀπειλητικῆς ταύτης στάσεως, ἔσπευσε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ ἐργαστήριον.

Ἐξῆλθε, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ποῦ μετέβαινε, βεβουλισμένος εἰς τὴν ματαίαν ἐκείνην συναίσθησιν ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται δι' αὐτόν, καὶ ὅτι οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ ἐλπίζῃ, ἤρξατο διατρέχων τοὺς ἀγροὺς πυρετωδῶς καὶ ἀσκόπως.

Ἐφθασεν οὕτως εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα. Ἦτο ἡ ἐβδόμη ὥρα, καὶ ἡ νύξ εἶχε σχεδὸν ἐντελῶς ἐπέλθει. Ὁ Λαυρέντιος ἐσταμάτησεν ἀποτόμως. Εἰς τὴν θέαν τοῦ ὕδατος ἡ ἰδέα τῆς αὐτοχειρίας, ἣτις ὑποκώφως τὸν κατέτρωγεν, ἐπῆλθεν ἐν τῇ διανοίᾳ του. Δὲν ἐδίστασε πλέον οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐνώπιον τῆς ἰδέας αὐτῆς, ἔσπευσεν, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς αὐτὴν καὶ ἐρρίφη εἰς τὸ ὕδωρ.

Ἀλλὰ συγχρόνως στιβαρὰ χεῖρ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ τὸν ἐκράτησε.

— Τί κάμνεις; εἶπεν αὐστηρὰ τῆς φωνῆ.

Ὁ Λαυρέντιος ἐστράφη ζωηρῶς καὶ εἰς τὰς τελευταίας λάμψεις τοῦ λυκόφωτος ἀνεγνώρισε τὸν Μούλ, τὸν ἐπιθεωρητὴν τῆς ἀστυνομίας.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ ἐπίλογος οὗτος περιέχει ἀποσπάσματα ἀλληλογραφίας μεταξὺ τῆς δεσποινίδος Χάριτος Βράδον καὶ τοῦ κυρίου Ὁρατίου Δεχόλτ, οἱ ἐπισυναπτονται καὶ περίοδοι ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ αἰδεσίμου Ἰουλίου Γκραῦ.